

14 Φεβρουαρίου 1992

[Α. Ν. ΛΟΙΖΟΥ, Π., ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ/στές]

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΛΕΜΕΣΟΥ,

Εφεσείων,

v.

MASS PACK TRADING LTD. ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Εφεσιβλήτων.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5492).

5 Ποινή — Χρήση δαπέδου εργασίας του οποίου τα μέρη δεν ευρίσκο-
ντο εγγύτητα αλλήλων κατά παράβαση των Καν. 4 και 26(1)(α)
των περί Οικοδομών και Έργων Μηχανικών Κατασκευών (Ασφά-
λεια, Υγεία και Ευημερία) Κανονισμών του 1973 (ΚΑΠ 161/73)
και των άρθρων 66, 75, 94, 95(3) του περί Εργοστασίων Νόμου
Κεφ. 134 όπως τροποποιήθηκε με τους Νόμους αρ. 43 του 1964, 32
του 1972 και του άρθρου 20 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154 - Επι-
βολή ποινής προστίμου ΛΚ150.- και ΛΚ38.- εξόδων στην εφεσί-
βλητη εταιρεία — Απαλλαγή του δεύτερου εφεσιβλήτου υπό τον
10 όρο ότι δεν θα διαπράξει οποιοδήποτε αδίκημα για περίοδο μη
υπερβαίνουσα τους δώδεκα μήνες (conditional discharge) — Επικυ-
ρώθηκαν από το Εφετείο.

Ποινή — Επιμέτρηση — Έκθεση Επαρχιακού Γραφείου Εργασίας —
Λευκό ποινικό μητρώο — Παρακοή ρητών οδηγιών του εργοδό-
του.

15 Ποινή — Θέματα που διέπουν ασφάλεια των εργαζομένων στους τό-
πους εργασίας — Κριτήρια που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη
από τα Δικαστήρια στην επιμέτρηση της ποινής — Δεν πρέπει να
θεωρηθεί ότι οι ποινές οι οποίες επιβάλλονταν μέχρι σήμερα απο-
τελούν το ανώτατο όριο ή είναι οι απόλυτα ενδεδειγμένες.

20 Οι εφεσείοντες που ήταν εργολάβοι εγκατάστασης ανελκυστή-
ρων εργοδοτούσαν υπάλληλο τους που χρησιμοποιούσε δάπεδο το
οποίο εδημιουργούσε κενό και ο οποίος στις 3 Μαρτίου 1989 στη
Λεμεσό τραυματίστηκε και αργότερα απεβίωσε όταν έπεσε από
ύψος τεσσάρων μέτρων διά μέσου του κενού. Οι εφεσιβλήτοι παρε-
δέχθησαν ενοχή και τους επεβλήθησαν οι πιο πάνω ποινές.

25 Η έφεση εκ μέρους του Γενικού Εισαγγελέα έχει ως λόγους την
ανεπάρκεια της ποινής και την πλημμελή εφαρμογή των άρθρων
94 και 95 του Νόμου όπως τροποποιήθηκε.

Το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε την έφεση και απεφάνθηκε ότι:

1. Τα Δικαστήρια δεν πρέπει να επιβάλλουν μόνο χρηματικές ποινές για παράβαση των Νομοθετικών Διατάξεων και Κανονισμών που διέπουν θέματα ασφάλειας των εργαζομένων στους τόπους εργασίας των. Σε κατάλληλες υποθέσεις πρέπει να επιβάλλονται αυστηρότερες ποινές λαμβάνοντας υπόψη τα καθιερωμένα στοιχεία στην επιμέτρηση της ποινής.

5

2. Δεν υπάρχουν λόγοι για επέμβαση στην άσκηση της διακριτικής εξουσίας του πρωτόδικου Δικαστή στο θέμα της εκτίμησης των γεγονότων και της στάθμισης των παραγόντων που τον οδήγησαν στην επιμέτρηση της επιβληθείσας ποινής.

10

Η έφεση απορρίπτεται.

Υπόθεση που αναφέρθηκε:

*Κυριάκου & Υιοί Λτδ ν Επαρχιακού Λειτουργού Εργασίας (1990)
2 Α.Α.Δ. 242.*

15

Έφεση εναντίον ανεπάρκειας ποινής.

Έφεση από τον Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας εναντίον της ανεπάρκειας της ποινής που επιβλήθηκε στους κατηγορούμενους στην Ποινική Υπόθεση του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού Αρ. 28247/89 (Σολομωνίδης, Προσ. Ε.Δ.) την κατηγορία χρήσης δαπέδου εργασίας του οποίου τα μέρη δεν ευρίσκοντο εγγύτατα αλλήλων κατά παράβαση των Καν. 4 και 26 (1) (α) των περί Οικοδομών και Έργων Μηχανικών Κατασκευών (Ασφάλεια, Υγεία και Ευημερία) Κανονισμών, 1973.

20

25

Α. Χριστοφόρου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τον εφεσείοντα.

30

Τ. Κατσικίδης για Κ. Ερωτοκρίτου, για τους εφεσίβλητους.

Α. Ν. ΛΟΙΖΟΥ, Π., ανάγνωσε την απόφαση του Δικαστηρίου. Η εφεσίβλητη εταιρεία και ο διευθυντής αυτής, εφεσίβλητος 2, παραδέχθηκαν ενοχή στην κατηγορία χρήσης δαπέδου εργασίας του οποίου τα μέρη δεν ευρίσκοντο εγγύτατα αλλήλων κατά παράβαση των Κανονισμών 4 και

35

26(1)(α) των περί Οικοδομών και Έργων Μηχανικών Κατασκευών (Ασφάλεια, Υγεία και Ευημερία) Κανονισμών του 1973 (ΚΔΠ 161/73) και των άρθρων 66, 75, 94, 95(3) του περί Εργοστασίων Νόμου Κεφ. 134, όπως τροποποιήθηκε με τους Νόμους αρ. 43 του 1964, 32 του 1972 και του άρθρου 20 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154.

Οι λεπτομέρειες του αδικήματος όπως δίδονται στο κατηγορητήριο είναι ότι οι κατηγορούμενοι στις 3 Μαρτίου 1989, στην οδό Γεωργίου Α', Ποταμός Γερμασόγειας Λεμεσού, ενώ ήταν εργολάβοι εγκατάστασης ανελκυστήρων και ανέλαβαν την τοποθέτηση ανελκυστήρα στην οικοδομή "DEMERO HOTEL APARTMENTS" παρείχαν δάπεδο εργασίας του οποίου τα μέρη δεν ευρίσκοντο εγγύτατα αλλήλων δημιουργώντας έτσι άνοιγμα με αποτέλεσμα ο εργοδοτούμενος τους, Μιχάλης Κουβά από τη Λεμεσό, ενώ εργαζόταν στο αναφερόμενο δάπεδο, να πέσει σε βάθος τεσσάρων μέτρων περίπου και να τραυματισθεί και σε μεταγενέστερο χρόνο να αποβιώσει.

Για τη κατηγορία αυτή, ο πρωτόδικος Δικαστής επέβαλε στην εφεσίβλητη εταιρεία £150.- πρόστιμο, και την πληρωμή £38.- έξοδα της κατηγορούσας Αρχής. Αλλάξαξε δε το δεύτερο εφεσίβλητο ή ορθότερα θα μπορούσε να λεχθεί τον άφησε ελεύθερο (discharged him conditionally), υπό τον όρο ότι δεν θα διαπράξει οποιοδήποτε αδίκημα για περίοδο που δεν θα υπερβαίνει τους δώδεκα μήνες από την ημέρα που επιβλήθηκε η ποινή.

Η προβλεπόμενη ποινή για το αδίκημα αυτό είναι τρεις μήνες φυλάκιση ή £500.- πρόστιμο.

Τα γεγονότα της υπόθεσης όπως εξετάσθηκαν από την κατηγορούσα Αρχή ήσαν σε συντομία ότι εδημιουργείτο στο δάπεδο εργασίας ένα κενό που έπρεπε να συμπληρωθεί με τρόπο ώστε το δάπεδο αυτό να ήταν πλήρες. Υπήρχαν δηλαδή ξύλα (πόντια) και δεξιά και αριστερά, αλλά έλειπαν στο μέσο, με αποτέλεσμα ο Μιχάλης Κουβάς που εργαζόταν στο δάπεδο αυτό σε ύψος τεσσάρων μέτρων να πέσει και να τραυματιστεί και αργότερα να αποβιώσει.

Από μέρους των εφεσίβλητων τέθηκε ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστή έκθεση του Επαρχιακού Γραφείου Εργασίας από την οποία εφαινετο ότι ο ίδιος ο αποβιώσας δεν χρησιμοποίησε δύο πόντια που είχε προμηθευτεί για να χρησιμοποιήσει στο δάπεδο εργασίας ούτως ώστε να είναι πλήρες. Ο πρωτόδικος Δικαστής έλαβε επίσης υπόψη, όπως αναφέρει στην απόφαση του, το γεγονός ότι οι εφεσίβλητοι είχαν δώσει ρητές οδηγίες στον αποβιώσαντα να μη χρησιμοποιήσει δάπεδο που δεν είχε συμπληρωθεί. Όπως επίσης το γεγονός ότι οι εφεσίβλητοι δεν εβαρύνοντο με κανένα προηγούμενο.

Αναφέρουμε αυτά τα γεγονότα ως στοιχεία που έλαβε ο πρωτόδικος Δικαστής υπόψη στην επιμέτρηση της ποινής και χωρίς τούτο να σημαίνει ότι εμείς εκφράζουμε οποιαδήποτε άποψη ή ως προς την ορθότητα ή μη των ισχυρισμών αυτών, διότι με κανένα τρόπο δεν θα θέλαμε, εξετάζοντας την υπόθεση από της πλευράς της ορθότητας των ποινών που επιβλήθηκαν να θεωρηθεί ότι προβαίνουμε σε διαπιστώσεις που δυνατόν να επηρεάσουν άλλες διαδικασίες.

Η έφεση καταχωρήθηκε από το Γενικό Εισαγγελέα και οι δύο λόγοι που προβάλλονται στην ειδοποίηση έφεσης είναι ότι η επιβληθείσα ποινή ήταν ανεπαρκής και ότι υπήρξε πλημμελής εφαρμογή των άρθρων 94 και 95 του Νόμου όπως αυτός έχει τροποποιηθεί.

Είναι θλιβερό διότι σαν αποτέλεσμα της παράλειψης συμμόρφωσης προς του Κανονισμούς που διέπουν τις συνθήκες εργασίας και οι οποίοι καθορίζουν τον τρόπο διαμόρφωσης ενός τόπου εργασίας και αποβλέπουν στη δημιουργία ασφαλών συνθηκών για τους εργαζόμενους σ' αυτούς τους τόπους, χάθηκε μια ζωή.

Ο ευπαιδευτος δικηγόρος της Δημοκρατίας αναφέρθηκε στην Υπόθεση *Παντελής Κυριάκου και Υιοί Λτδ., ν. Επαρχιακού Λειτουργού Εργασίας*, (1990) 2 Α.Α.Δ. 242, στην οποία για συγγενές αδίκημα κάτω από τον ίδιο Νόμο και Κανονισμούς επικυρώθηκε πρόστιμο £180.-, καίτοι η ανώτερη προβλεπόμενη ποινή στην περίπτωση εκείνη από

το σχετικό Κανονισμό ήταν ένας μήνας φυλακή και £300.- πρόστιμο.

5 Δεν θα θέλαμε να προβούμε σε συγκρίσεις και αναπροσαρμογές των ποινών με βάση την τήρηση των αναλογιών, αλλά πρέπει να πούμε ότι τέτοιες χρηματικές ποινές δεν πρέπει να θεωρούνται ότι κατά κανόνα είναι οι μόνες που
10 μπορούν να επιβληθούν από τα Δικαστήρια για παράβαση των Νομοθετικών Διατάξεων και Κανονισμών που διέπουν θέματα ασφάλειας εργαζομένων στους τόπους εργασίας. Ο Νόμος και οι Κανονισμοί προβλέπουν και ποινές
15 φυλάκισης, και δεν πρέπει να θεωρηθεί ότι οι ποινές οι οποίες μέχρι σήμερα επιβάλλονται από τα Δικαστήρια αποτελούν το ανώτατο όριο ή το απόλυτα ενδεδειγμένο για τέτοια αδικήματα. Σε κατάλληλες υποθέσεις λαμβάνοντας υπόψη τα καθιερωμένα στοιχεία που αποτελούν ελαφρυντικά ή επιβαρυντικά για την επιμέτρηση της ποινής,
20 όπως η ύπαρξη ή μη διαταγής του εργοδότη, το μητρώο του εργοδότη για παρόμοιες προηγούμενες καταδίκες, η συχνότητα της διάπραξης τέτοιων αδικημάτων και η έξαρση αυτών, τα σοβαρά επακόλουθα στη ζωή και τη φυσική ακεραιότητα των εργαζομένων και άλλα συναφή προς αυτά γεγονότα, μπορούν να οδηγήσουν τα Δικαστήρια σε αυστηρότερες ποινές.

Εξετάζοντας όμως το σύνολο των περιστατικών της υπόθεσης αυτής έχουμε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι δεν υπάρχουν οι λόγοι που θα εδικαιολογούσαν το Δικαστήριο αυτό να επέμβει στην άσκηση της διακριτικής εξουσίας του πρωτόδικου Δικαστή στο θέμα της εκτίμησης των
25 γεγονότων και της στάθμισης των παραγόντων που τον οδήγησαν στην επιμέτρηση της ποινής που επέβαλε.

30 Με όλα τα πιο πάνω κατά νου καταλήγουμε ότι στην προκειμένη περίπτωση η έφεση πρέπει να απορριφθεί γιατί δεν έχουμε πεισθεί ότι οι ποινές ήσαν έκδηλα ανεπαρκείς ή ότι εσφαλμένα εφαρμόστηκε οποιαδήποτε σχετική νομοθετική διάταξη.

Η έφεση απορρίπτεται.